

δὲ ἐκ ταύτης ἀτμοὶ ἀπορροφῶνται ὑπὸ τοῦ θεῖτικοῦ δέξεος ὅντος φιλύδρου καὶ ἀφαιρεῖται οὕτω πᾶσα ἐπὶ τοῦ ὄ-
δατος πίεσις δυναμένη νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἔξακολούθησιν τῆς ἔξτητίσεως καὶ
ἢ πᾶξις οὕτω τοῦ ὄδατος ἐν βραχυτά-
τῳ γίνεται χρόνῳ.

Εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν εἰρίσκονται πάν-
τοτε διακεχυμένοι ἀτμοὶ, ἢ διάφορος
ἢ αὐτῶν ποσότης ἀποτελεῖ τὴν οὕτω
ἰσγομένην ὑγρομετρικὴν τῆς ἀτμοσφαι-
ρας κατάστασιν, ἢ ὁ βαθμὸς ἔξακρι-
βοῦται δι’ ἴδιαιτέρων τινῶν ἐργαλείων
ἅτινα ὑγρόμετρα καλοῦνται, καὶ περὶ ὧν
δλίγα τινὰ θέλουσι καταχωρισθῆ ἐν ἐ-
πομένῳ φύλλῳ.

I. Δ. ΜΑΡΓΑΡΗΣ
(Ιατρός).

ΤΑ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΔΕΣΜΩΤΗΡΙΑ

ΥΠΟ ΤΗΣ

ΔΕΣΠΟΤΕΙΑΝ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ

(Συνέχεια, δρα φυλ. ΚΖ').

Λαὸς ἵκανὸς νὰ διαπράττῃ ἢ καὶ ν' ἀ-
νίγηται τοιοῦτον ἔγκλημα κινδυνεύει
ἢ ἀποθάλῃ τὴν ἐλευθεροბουλίαν αὐτοῦ,
καὶ χρήζει κηδεμόνων ἀλλὰ τοιοῦτοι
κηδεμόνες δὲν ὑπῆρχον τότε. Ἀνίσχυ-
ροι ἢ ἔντρομοι, παρέδιδον τοὺς Παρισί-
ους εἰς τὴν κυριαρχίαν τῆς ἔθνοφυλακῆς,
εἰς τὴν διάθεσιν τῶν φιλοδόξων λαθρεμ-
πόρων, οὔτινες ἐκαρποῦντο αὐτὴν, καὶ
δὲν ἥγνουν ὅτι αὐτὴ περιελάμβανε
πλέον τῶν 25,000 καταδίκων ἐπὶ κα-
κουργήματι· οὗτοις ἐστιν δ' ἀριθμὸς, δ'
δοθεῖς εἰς τὴν ἀνακριτικὴν ἐπιτροπὴν
ὑπὸ τοῦ K. Cresson, ἀστυνόμου διαρ-
κούσης τῆς πολιορκίας. Τὴν Τετάρτην,
την Μαρτίου, σώματά τινα τῶν πρωσ-
τικῶν στρατευμάτων εἰσῆλθον εἰς Πα-
ρίσιους. Μετὰ τοιοῦτας αὐταπαρνήσεως
ἐν Βορδιγάλοις ἐδρεύουσα ἔθνοσυγέ-
ZAK. ΑΝΘ. ΕΤΟΣ Γ'.

λευσίς ἔσπευσεν ὅπως ψηφίσῃ τὰ προ-
καταρκτικὰ τῆς εἰρήνης· οἱ Γερμανοὶ
ἔγκατελίποντο λοιπὸν τοὺς Παρισίους τὴν
2αν Μαρτίου. Διαρκούσσων τῶν 24 ὡ-
ρῶν, καθ' ἃς διήρκεσεν ἡ ἄγονος αὔτη
κατοχὴ, οὐδὲν ἀλλὸ οὖσα ἡ ἵκανοποίησις
εὐτελοῦς φιλοτιμίας, οἱ δμόστονοι
δοι τῆς ἔθνοφυλακῆς καὶ τὸ κεντρικὸν
κομητάτον ἐσίγησαν, οὐδὲν παρασχόντες
σημεῖον ζωῆς καὶ οὐδόλως ἐνοχλήσαντες
«τὸν ἐπιδρομέα,» πρὸς δὲν πρὸ δικτῷ ἡ-
μερῶν ἀπεράσιζον νὰ συγκροτήσωσι
μάχην μέχρι θανάτου. Τὸ μηχάνημα ἐ-
πέτυχε πληρέστατα· ἡ κοινωνιστικὴ
στρατιὰ εἶχε συναθροισθῆ· τὰ δπ' αὐ-
τῆς φυλαττόμενα τηλεούλα ἦσαν εἰς
ἀσφαλὲς μέρος, καὶ οὐδεὶς ἐνεθυμεῖτο
πλέον τὴν πρότασιν, ἢν παμψηρεὶ εἴ-
χον παραδεχθῆ κατὰ τὴν 24ην Φεβρου-
αρίου· μόνον ἡρέσθησαν εἰς τὴν λεηλα-
σίαν καφφενείου, διού περὶ εἴχον πίει οἱ Γερ-
μανοὶ στρατιῶται, καὶ εἰς τὴν ἐν τῇ
πλατείᾳ τῆς Ετοile πυρπόλησιν τῆς
κόπρου, ἢν οἱ ἵπποι αὐτῶν ἔγκατελίποντο·
πρᾶξις παιδαριώδης, δύοια πρὸς ἑκά-
την Πρώσους τινὸς ἀξιωματικοῦ πυρο-
βολήσαντος διὰ τοῦ πιστολίου του κατὰ
τῆς «Ἀψίδος τοῦ Θριάμβου.»

Ἡ ἔθνοσυγέλευσις δὲν ἦτο διόλου ηδ-
χαριστημένη· αὐτη ἐνόμιζεν δτι ἡ πρω-
τεύουσα τῆς Γαλλίας παρεδίδετο, ὑπὸ
τὰ δματα τῆς νικηφόρου Γερμανίας,
εἰς πρᾶξεις ἡκιστα συναδούσας πρὸς τὴν
ἀξιοπρέπειαν μεγάλου λαοῦ. Αὕτη ἡ-
θελε γὰ ἐνεργήση μετὰ σθένους καὶ νὰ
ἐπαναγάγῃ τὴν τάξιν εἰς ἐκείνην τὴν
ὑπὸ τῶν σφηκῶν καταληφθεῖσαν κυψέ-
λην· ἀλλὰ δὲν εἶχεν εἰς τὴν διά-
θεσίν της οὐδεμίαν σπουδαίαν στρα-
τιωτικὴν δύναμιν· δλως δ' ἐπικινδυνον
ἦτο νὰ συνάψῃ πάλην, ἢς τὸ ἀποτέλε-
σμα ἐφαίνετο ἀδέβαιον. Δὲν κατακρί-
νομεν θεβαίως τὰς ἐπὶ τοῦ προκειμένου
ἐν τῇ ἔθνοσυγέλευσει γενομένας σφοδρο-
τάτας προτάσεις· ἀλλ' ὅταν οἱ προτείναν-
τες ἔλεγον· Πρέπει ν' ἀρπάσωμεν τὸν ταῦ-
ρον ἐκ τῶν κεράτων (il faut prendre le
taureau par les cornes), καὶ νὰ συλλά-

θωμεγ όπαντα τὰ μέλη τοῦ κεντρικοῦ κομιτάτου,—ή συμβουλή αὐτῆς ἀρίστη, χωρὶς δύως καὶ νὰ χρηγῶνται συγχρόνως τὰ μέσα τῆς ἐκτελέσεως· Η δυοσπουδία τῆς ἐθνοφυλακῆς ζηλπίζει δὲ τὸ ήθνοσυνέλευσις θὰ μετεφέρετο εἰς Ηαρισίους, τοῦθ' ὅπερ θὰ διηνυκόλυνε τὸν ἐν τῷ Σπακουάνῳ πνιγμὸν τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους ἀλλ' η ἐθνοσυνέλευσις ἐνθυμουμένη ἐποχάς τιγρες, λίαν ἄλλως τε εὐμνημονεύτους, ἀπεφάσισε τὴν 10 Μαρτίου, ὅπως συνέλθῃ ἐν Βερσαλλίαις. Οἰκτρῶς λοιπὸν ἐψεύσθη τῆς προσδοκίας τῆς ἡδιμᾶς τῶν ἐπαναστατῶν, διαμαρτυρηθεῖσα, ὡς εἰκός, κατὰ τῆς προδοσίας καὶ ἀμέσως νέον διαδούσα σύνθημα: «Ἡ ἐθνοσυνέλευσις εἶναι μοναρχικὴ καὶ θέλει νὰ καταπνίξῃ τὴν ὑπὸ τῶν Παρισίων ἀνακηρυχθεῖσαν δημοκρατίαν.» Οὐδεὶς τῶν δύοσπόγδων ἡπίστησε πρὸς τὴν διάδοσιν ταύτην, καὶ ἀπαντεῖς προηλείφθησαν εἰς τὴν πάλην. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, η ἐθνοσυνέλευσις ἐθέσπισεν ἀκατάλληλον νόμον, ἀποδεικνύοντα μέχρι τίνος σημείου αὐτὰ ἥγηνει τὰς παθήσεις τοῦ παρισιανοῦ ἐμπορίου, καὶ τὰ πόσον αὕτη ἀπεφάσισε περὶ τούτων ν' ἀμεριμνήσῃ. «Ολόκληρος εσειρὰ διαταγμάτων παρέτεινε τὴν λήξιν τῶν ἐμπορικῶν γραμματίων» η δουλὴ ἡδελῆσεν ὅπως τὰ κατὰ τὴν 13 Νοεμβρίου λήξαντα γραμμάτια εἰσπραχθῶσι τὴν 13 Μαρτίου. Διὰ τοῦ νόμου τούτου οἱ τοσοῦτον πολυάριθμοι καὶ εὐπόληπτοι μικρέμποροι ἐν Παρισίοις οὐδόλως ἤδύναντο νὰ τιμήσωσι τὴν ὑπογραφὴν των ἐκτὸς δὲ τούτου σπουδαίως δυσηρεστοῦντο ἀνθρώποις μεγάλην ἐν ταῖς συνοικίαις αὐτῶν ἐξασκοῦντες ἐπιρροὴν, ὀφωσιαμένοι εἰς τὴν ἡσυχίαν, ἵς ἀπολύτως ἔχρηζον ὅπως ζήσωσιν, καὶ ἔτοιμοι ὅπως πολεμήσωσι πρὸς διατήρησιν τῆς τάξεως. Τὸ διάταγμα τούτο, τὸ οἰκονομικὸν ἀποτέλεσμα τοῦ δύοσού ἐπιμαρτυρεῖται ὑπὸ πλέον τῶν 150,000 διαμαρτυρήσεων, κοινοποιηθεῖσῶν ἀπὸ τῆς 13ης μέχρι τῆς 17ης Μαρτίου, ὑπερβοήθησε τὰ μέγιστα τοὺς σκοποὺς

τοῦ κεντρικοῦ κομιτάτου, διότι, ἐὰν δὲν τῷ ἔχορήγησε πολλοὺς διπαδούς, ἡ λάττωσε τούλαχιστον σπουδαίως τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀντιπάλων του, ὅταν τὸ τάμπανον τῆς 18ης Μαρτίου ἔκρουσε τὸ ἀνακλητήριον.

Η ἐθνοσυνέλευσις παρεδέχθη ἀπόφασίν τινα οὐχ ἡττον ἐπικίνδυνον· κατήργησε τὴν μισθοδοσίαν ὅλων ἐκείνων τῶν ἐθνοφυλάκων, οἵτινες, ὅπως διατηρήσωσιν αὐτὴν, δὲν προσῆγον δικαιολογητικὰ ἔγγραφα. Διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης λίαν ἀποτόμως ἐλύετο ζήτημα ἐπισφαλέστατον παρηγκωνίζοντο τὰ μαθήματα τῆς συγχρόνου ἡμῶν ιστορίας, τὰ διδάσκοντα ἡδιμᾶς ὅτι η αἰφνίδιος κατάργησις τοῦ μισθοῦ τῶν ἐθνικῶν ἐργοστασίων, κατὰ τὸ ἔτος 1848, ἐπήνεγκε τὴν ἐπαγάστασιν τοῦ Ιωνίου. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ἐν μηνὶ Μαρτίου 1871, ὁ λαὸς τῶν Παρισίων πράγματι ἐπένετο οὐδεμία τακτικὴ ἔργασία ὑπῆρχεν, δλίγα ἐργοστάσια ἦσαν ἀνεγμένα, ἀπ' ἐναντίας δ' ἐπεκράτει ἐνσκιρωμένη δικηρία, ηδὶ ἀδύνατον ἡτονὰ ἐγκαταλείψῃ τις ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην ἡμέραν. Οἱ τότε διοικοῦντες τὰ κοινὰ φρονήματα βεβαίως θὰ ἔπραττον θυσιάζοντες χρηματικὸν τι ποσδόν, ὅπως διατηρήσωσι τὴν μισθοδοσίαν τῶν ἐθνοφυλάκων ἐπὶ δύο ὅτι μῆνας καὶ μέσοσχόμενοι προτεχθῆ ἔιδειαν εἰς ἀνθρώπους, οἵτινες εἰλικρινῶς ἐνόμιζον ὅτι ἡ θυσιάσθησαν ὑπὲρ τῆς φωτηρίας τοῦ τέλους. «Ομολογοῦμεν ὅτι η θυσία αὐτῆς θ' ἀπέβαινε λίαν ἐπαχθῆς εἰς τὸ δημόσιον ταμείον, ἀλλὰ παραβαλλομένη πρὸ τὰς ὑπὸ τῆς διοικήσεως τοῦ Δήμου προξευθεῖσας ζημιάς, θὰ ἡτο αὐτόχρημα οἰκογομία.» Απὸ τῆς 18ης Μαρτίου μέχρι τῆς 22ης Μαΐου, πότους, οὓς τοιμηφόρεθαν ὡς ὑπηρετοῦντας βδελυρὸν ἄγνωκα, ἡκούσαμεν ἀποκρινομένους «Ἐρχετε δίκαιον, ἀλλ' ὅφελομεν νὰ ζήσωμεν, καὶ ἔχομεν τὸν μισθόν μας! Πολλοὶ εἴπον ὅτι η διοίκησις τοῦ Δήμου δὲν ἐγεννήθη ἢ ἐκ χρηματικῶν αἰτίων πιθανὸν καὶ τοῦτο. «Οπωρεύποτε

κατ' αύτὸν τὸν τρόπον ὥφειλε νὰ συζητηθῇ τὸ ζήτημα τοῦ ἀφοπλισμοῦ. Κατὰ τὸ 1848, μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Φεβρουαρίου, οἱ Βλαχικισταὶ (*) ἐπλημμύρησαν τοὺς Παρισίους διὰ τοιχοκολλημένων εἰδοποιήσεων. «Συμπολίται, διατηρήσατε τὰ ὅπλα σας· ή ἀντίδρασις ἔγειρεις θράσειαν τὴν κεφαλήν· υμῖς δὲ μέλλετε δοσον τάχιον νὰ διευθύνητε τὰ ὅπλα ταῦτα κατ' αὐτῆς.» Τὰ ὅπλα ταῦτα ἡσαν παμπληθῆ, λεηλατηθέντων τῶν στρατώνων καὶ ἀφοπλισθέντων τῶν στρατευμάτων. Ή προσωρινή κυβέρνησις προσέρψυγεν εἰς τὸ ἀκόλουθον ἐμφύες μηχάνευμα· ὑπεσχέθη ὁ φράγκα ἀντὶ ἐκάστου ὅπλου, οἱ ἀντὶ ἐκάστου ἀκινάκου, καὶ φράγκον ἐν ἀντὶ ἐκάστης λόγχης ἀποτιθεμένης εἰς τὸ δημαρχεῖον. Μετὰ δὲ τὸ ἡμέρας αἱ ἀποθήκαι περιεῖχον πλείονα ἢ τὰ ἀφαιρεθέντα ὅπλα, διότι πλειστοὶ ἀποροὶ ἐθνοφύλακες ἀπέδωκαν τὸ τυφέκιον, τὸ παρὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ἐξοπλισμοῦ αὐτοῖς παραδοθέν. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1871 ὁ παρισιανὸς λαὸς ἤθελεν εὐθὺς ἀπειθήσει, τείνων τὸ οὖς εἰς τὰς ἴδιοτελεῖς εἰσηγήσεις τοῦ κεντρικοῦ κομπτάτου· ἀλλ' ὅλιγον κατ' ἀλιγον, τῇ Βοηθείᾳ τῆς πενίας, πολλὰ ὅπλα, ὡς ἐπίστης καὶ πυροβόλα ἤθελον ἀποδοῦ. Πράγματι, τὴν 19ην Μαρτίου, κατὰ τὸ ἑσπέρας, εἶδομεν ἀγοραζόμενον ἀντὶ τῆς εὐτελοῦς τιμῆς 75 φράγκων μυδρούλον τι ὑπὸ τῶν δμοσπόνδων φύλατθμενον! Χιλιάδες τινὲς παραφόρων ἤθελον τοσοὶ ἀποποιηθῆ πᾶσαν σύμβασιν, ἀλούτες ἡ ταριχήσωσεν ἢ ν' ἀποθάρωσιν τὴν οὐδοὶ θὰ ἐνικῶντο μετὰ μεῖζονος πυκνολίας καὶ διλιγωτέρων ἐμπρησμῶν. Εἰς νομαρχιακὸν συμβούλιον τοῦ Σηκουροῦντα ἐχορήγησε 21,000 μεταβατικοὺς ὄρδας, οἵτινες διμολογουμένως, καὶ ὡς

τὸ τοῦ Σαλῶν στρατόπεδον καὶ αἱ προφύλακαι ὑπὸ τοὺς Παρισίους δύνανται νὰ ἐπιμαρτυρήσωσι, δὲν ἀπεδείχθησαν πάντοτε παραδειγματικοὶ στρατιῶπαι. Τὴν 7ην Μαρτίου, τοῖς ἔδωκαν 10 φράγκα, ἀπολύσαντες αὐτούς· ἐκεῖνοι δὲ ἔπιον τὰ 10 φράγκα καὶ ἡγώθησαν μετὰ τῶν δμοσπόνδων. «Ἐὰν δὲν ἥσαι δισχυρότερος, λέγει ἡ καλαβρικὴ πάροικία, ἔσσο δικαιούρητερος. — Ἐὰν δὲν ἔχῃς τὴν σιδηρὰν κλείδα, λάβε τὴν ἀργυρᾶν,» λέγει ἡ ἀραβική.

'Ἐκ τοῦ κατὰ τοῦ Vincenzini διαπραγμέντος φόνου, σαφῶς κατανοεῖται ὅτι ἡ κυβέρνησις ἵστατο ἔναντι λαοῦ ἱκανοῦ ὅπως τὰ πάντα διαπράξῃ. 'Ἐκ τινῶν δειγμάτων πατιφανοῦς ἀνταρσίας, ἀποδοτέας πιθανῶς εἰς τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ κεντρικοῦ κομπτάτου, ἥδυνατό τις νὰ νοήσῃ ὅτι οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς ἔθνοφυλακῆς δὲν ἀνεγνώριζον πλέον ἢ μίαν καὶ μόνην ἔχουσίαν ἐκείνην, δηλ. τὴν δοιάν εἶχον ἐκλέξει αὐτοὶ μόνοι. Νέος τις, εἴκοσι καὶ ἐνδεικτικοὶ Lucien Henri, χρησιμεύων ὡς τύπος εἰς τοὺς καλλιτέχνας, χειρόναξ, κατασκευαστὴς ἀνδρεικέλων, ζωγράφος, λειπόστρατος, μέγας ρήτωρ τῶν δμηγύρων τῆς συνοικίας Montparnasse, διαρκούστης τῆς πολιορκίας, ἐξελέχθη, τὴν 14 Μαρτίου 1871, ἀρχηγὸς τῆς λεγεωνὸς τῆς ΙΔ. νομαρχιακῆς ἐπαρχίας. Ἐπιτετραμένος ὅπως προσηλυτίζῃ ἐπαναστάτας ἐν τῇ συνοικίᾳ του, οὗτος ἀποκατέστη διαρκῶς ἐν τῷ ὑπὸ αὐτοῦ συστηθέντι σταθμῷ κατὰ τὴν λεωφόρον τῆς Maine, ἀριθμὸς 91. Ἐκεῖ, περιστοιχίζόμενος ὑπὸ τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν φρουρῶν του, μὴ ἐξαρτώμενος ἢ ἐκ τοῦ κεντρικοῦ κομπτάτου, ἀπεποιηθῆ νὰ ὑπακούσῃ εἰς πᾶσαν καθεστηκυῖαν ἀρχήν. 'Ο διαστύνομος, δ δήμαρχος παρενέθησαν ἀπ' εὐθείας καὶ ματαίως παρ' αὐτῷ· εἰς τὰς παρατηρήσεις, δις πρὸς αὐτὸν ἀπηθύνουν, οὗτος ἀπεκρίνετο· «ἔχω τὴν δύναμιν ὑπὲρ ἐμοῦ, καὶ θὰ ποιήσω

(*) Σ. M. Οὕτως ὡνεμάζοντο οἱ διπλοὶ τοῦ δημορού Δύγουστου Blanqui ἀδελφοὶ τοῦ διαστήσικονομακέλγου Ιωάννου Ἀλφένου Blanqui, ποιος οὗτος θλιβερὸν διεδραμάτισε πρότονον ἐν ταῖς ἐπαγγελτάσσεσι τοῦ 1830 καὶ 1848.

χρήσιν αὐτῆς.^ο Τοιχοκολλεῖ προγράμματα, δι'^η ὃν ἔκχιτεῖται, ἐν δνόματι τοῦ λαοῦ, δπως ή κυριαρχία τῆς ἑθνοφυλακῆς διατηρηθῇ ἐν ὅλῃ αὐτῇ τῇ ἀκεραιότητι. Τέλος ἔνταλμα συλλήψεως ἐκδίδεται κατ' αὐτοῦ τὴν 19 Μαρτίου^η ἀλλὰ πολὺ ἀργά. 'Ο Κύρ. Lucien Henri δλίγον περὶ τούτου ἐφρόντισεν, εὐκόλως δ' ἀπέφυγε τὴν σύλληψιν, διπλασιάσας τὰς φυλακάς του καὶ μὴ ἔξελθὸν ἢ περιστοιχίζεμενος δπὸ φρουρᾶς. Τὴν ἐπαύριον ἤγειτο οὗτος τῆς κατασκευῆς τῶν δόδοφραγμάτων, τὰ δποῖα ωύρωσε διὰ κανονίων, φυλακίσας τοὺς ὑπαστυγόμους τῆς συνοικίας του. Οὗτος δ Henri ἐχρημάτισεν «δ στρατηγὸς Henri.» ^Η πρώτη πρᾶξις, ἡ ἐμφαίνουσα τὴν ἀνάμιξιν τοῦ ἀνθρώπου τούτου εἰς τὴν διωκήσιν τῶν δημοσίων ἔργων, εἶναι ἀξία σημειώσεως^η τὴν 30 Μαρτίου ἔξεδοτο τὸ ἀνόλουθον διάταγμα. «Νὰ κατασχεθῶσιν διὰ τὰ σκευοφόρα ὀχήματα τὰ διευθυνόμενα εἰς Παρισίους εἰς τὸν Δυτικὸν Περίβολον^η νὰ τεθῇ ἐκεῖ δραστήριος ἄνθρωπος μετὰ φρουρᾶς τύκτα καὶ ἡμέραν^η αὐτὸς δ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἔχῃ δοκὸν δπως φρουρῆ^η εἰς τὴν ἀριζὲν ἐνδεξάστον σκευοφόρου ὀχήματος καὶ δρεῖται νὰ ἔκβιῃ τὸν τροχοῦς, εἰὰν τοῦτο δὲν σταματήσῃ.^η — Τὸ διάταγμα τοῦτο εἰναι πολὺ δλίγον τετορνευμένον, οὐχ ἡττον ἐγένετο τοῖς πᾶσι καταληπτὸν, καὶ ἀπαντεῖ συνεμορφώθησαν πρὸς τὸ ἐν αὐτῇ περιεχόμενον πρόσταγμα. 'Ο στρατηγὸς οὗτος, δστις ὥπλις τοὺς στρατιώτας του διὰ δοκῶν, ἡχμαλωτίσθη λίαν ἀνοήτως τὴν Ζηνὸν Ἀπριλίου, ἀφοῦ πρῶτον ἐδημοσίευσε διὰ τοιχοκολλήσεως προκήρυξιν, ἐν ἣ ἔλεγεν δτι διδειν δπως ἀποκρύψῃ «τοὺς Βανδείστας τοῦ Trochu.

'Η πρᾶξις αὕτη, δηλ. τὸ νὰ ἐκλεγθῇ τις ἀρχηγὸς σώματος, οίκειοθελῶς ἀνυπότακτος, καὶ μὴ ὑπείκων ἢ εἰς τὰς διαταγὰς ἀποκρύφου ἔξουσίας, δὲν ὑπῆρξε μεμονωμένη, δυνάμειχα δὲ

εὐκόλως νὰ ἀναφέρωμεν πλεῖστα δμοειδῆ παραδείγματα, συμβάντα ἐν ἀπάσχαις ταῖς γωνίαις τῶν Παρισίων μετὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ κεντρικοῦ κομητάτου. Τοῦτο ἀπεδείκνυε τὰς ἐκ τῆς χρονοτριβῆς ἐπελθούσας θλάσσας, ἐπέτασσε δὲ τὸ καθῆκον εἰς τὴν κυρέρησιν νὰ μὴ ἀπολέσῃ πλέον ἄλλον καιρὸν, καὶ νὰ προσῆῃ εἴτε εἰς διαπραγματεύσεις, εἴτε εἰς πάλην ἐναντίον κόμματος ἐπαναστατήσαντος, καὶ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν κρατυνομένου. Πράγματι, γωρὶς ποσῶς ν' ἀριθμήσῃ τις διάφορα ἰδρυθέντα δπλοσκοπεῖα καὶ αστηρῶν φυλαττόμενα ἐν Παρισίοις, αἱ ἀγιοῦσται συνοικίαι τῆς Belleville καὶ τὸ γεώλοφον τῆς Montmartre, ἐφαδιασμένα διὰ κανονίων καὶ ἀρθρῶν πολεμεφοδίων, ἵσταν κατ' ἔκσινην τὴν στιγμὴν πραγματικὰ φρούρια. Τὸ διοικητικὸν μέρος τῆς κυνθεργήσεως ἐφανετο ἡρεμοῦν, ἐθεώρει δὲ τὰς προπαρασκευὰς ταύτης ἀμύνης ἢ ἐπιθέσεως διὰ ἔργον παιδικιῶδες ἄνει βαρύτητος 'Ο γενικὸς γραμματεὺς ὑπουργείου τινὸς ἔλεγε μειδιῶν. «Τὰ πυροβολικὰ δὲν σύγκεινται ἢ ἡ διόπτρων^η καὶ τὰ κανόνια τῶν ἀμφορῶνται σφυρῶν.^η —'Αλλ' ἀπεκρίθη τις εἰ αὐτὸν δτι δ τυχὸν σιδηρούργὸς δύναται νὰ κατασκευάσῃ ταύτας. —'Απροσέθηκεν οὗτος, δὲν θὰ σκεφθῶ τοῦτο.^η Οὐχ ἡττον τὸ ἐσκέφθησαν καὶ δ λαὸς τῶν Παρισίων ἐθορυβεῖται καταστάσει πραγμάτων, ἵστις πέθαλπε διαρκῆ ἀνησυχίαν, παρέτειν τὴν ἡδη λίαν παραταχεῖσαν ἀργίαν καὶ ἡπείλει νὰ καταλήξῃ εἰς ἐμφύλιον πλεμμον.

Τὸ κεντρικὸν κομητάτον οὐχ δὲν ὑπονωττεν, είχε δὲ ἀποφασίσει δπως συνάψῃ μάχην, πρὸν ἢ ὑποκλίσεις τοῦ περιστάτεις ἔθηκαν εἰς χειράς του γελπίστους δυνάμεις. Τὰς δυνάμεις ταῖς τοῦτο ἐπηγένεν ἀκαταπαύστω φιλκύνον πρὸς ἑαυτὸν τὸν δὲν ἀποκεχωρισθεὶς στρατιώτας τοὺς ἀνήκοντας εἰ-

τῶν ἐθελοντῶν τάγματα, τὰ περιλαύνοντα τὰς ἐπαρχίας πρὸς ἀνίχνευσιν τοῦ ἔχθρου διαρκοῦντος τοῦ πολέμου· τοιουτορόπως δὲ ἐστρατολογεῖτο ἕκανδες ἀριθμὸς δραστηρίων καὶ ἀποκαταλήπτων ἀνδρῶν, οἰούντων ἐν μεσῷ τῆς ἀταξίας, ὡς ἐν τῇ φυσικῇ αὐτῶν καταστάσει. Οὐχὶ ἦττον αἱ δροφρονοῦσαι ἐφημερίδες ἥρθτων, οὐχὶ ἄνευ ἑλόγου αἰτίας, διατί ἡ κυβέρνησις δὲν ἐπειρᾶτο νὰ ἀποκαταστήσῃ σπουδαίως τὴν ἀπειλουμένην τάξιν. Ἔπειδὴ ἐν Γαλλίᾳ πάστης ἀλλης ἐπιστήμης ὑπερέχει ἡ ρητορικὴ, ἀπεκάλουν τὸ γεώλαφον Montmartre «τὸ ὅρος Ἀβεντίνον τῆς δχλαγωγίας.» Ἡ ἀνάμνησις αὕτη τῆς ρωμαϊκῆς ἱστορίας οὐδόλως ἐβελτίου τὰ πράγματα, ἀτινα ἐρχόνοτο προσλαμβάγοντα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον σκυθρωπὸν χαρακτῆρα. Αἱ ἐπαναστατικαὶ ἐφημερίδες ὑπετήριζον θέμα, τὸ ἀλογον τοῦ δποίου οὐδόλως κατενόουν. «Τὰ κανόνια, ἔλεγον αὗται, πληρωθέντα ἐκ τοῦ συλλεγθέντος ἔρανου τοῦ παρισιανοῦ λαοῦ ἀνήκουσι δικαιωματικῶς εἰς τὸν λαόν.» Ἄλλοκοτον ἐπιχείρημα, δπερ θὰ ἦτο τὸ αὐτὸν ὡς νὰ ἔλεγέ τις δτι δλον τὸ δλεκόν τοῦ κράτους ἀνήκει εἰς τὸν λαόν, καθὸ πληρωθὲν ὑπὸ τοῦ λαοῦ. Δριμύτατα ἔρθρα ἀντηλλάσσοντο ἀμφοτέρωθεν, πολυάριθμοι δὲ βουλευταὶ ἐπιμόνως παρεκάλουν τὴν κυβέρνησιν δπως τερματίσῃ ἀφρόητον κατάστασιν. Οἱ ὅμοσπονδοι ἐκάγχαζον λέγοντες. «Θέλουσι τὰ κανόνιά μας ἐμπεξέ! ἀς ἔλθωσιν νὰ τὰ λάθωσι!» Λέγεται δτι κατὰ τὴν ἐ-ἐποχὴν ἐκείνην, δ. κ. Saint-Marc Girardin, παροτρυνθεὶς ὑπὸ πλείστων συναδέλφων του τῆς ἐθνοσυνελεύσεως, ἐπεχείρησε διάβημα παρὰ τῷ ἀρχαίῳ φίλῳ του Κ. Θιέρσω, τότε προέδρῳ τῆς κυβερνήσεως, δπως ἐπιτύχῃ διασφήσεις τινὰς ὡς πρὸς τὴν πορείαν, ήν τὸ δπούργειον ἐσκόπει νὰ τηρήσῃ κατὰ τὴν περίπτωσιν ἐκείνην. Λέγεται δτι ἐξερχόμενος τῆς λίαν διεξοδικῆς ἐκείνης συνεντεύξεως, δ. κ. Saint-Marc Girar-

din εἶπε πρὸς τοὺς φίλους του· «Εἰδον τὸν Κ. Θιέρσων· οὔτε αὐτὸς γινώσκει τι θέλει· ἀλλ' ἐπειδὴ τι θέλει, τὸ θέλει συντόνως.» Αγνοοῦμεν ἐὰν ἡ φράσις αὕτη ἀληθεύῃ· οὐχὶ ἦττον αὕτη ἀπεικονίζει ζωηρότατα τὴν νευρικὴν ἐκείνην καὶ ἀμφίρροπον δξυθυμίαν, ὡφ' ἡς οἱ ἐξοχώτεροι νόες τότε κατελήφθησαν. «Ἀπαντες ἡσθάνοντο δτι ἡ στιγμὴ τῆς ἐνεργείας ἐπέστη· οὐδεὶς δὲ ἐγίνωσκεν δποίον εἶδος ἐνεργείας ὡφειλε νὰ ἀκολουθήσῃ.

(ἔπειται συνέχεια)

Π. ΚΑΤΑΙΒΑΤΗΣ.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΑΝΤΩΑΝΕΤΤΗΣ.

Appelée par ce peuple sur un trône, ce peuple ne lui donna pas même un tombeau.

LAMARTINE. Histoire des Girondins.

Εἶναι πρωΐα, ἡ μοιραία πρωΐα τῆς 16ης Οκτωβρίου 1793. Ἡ πόλις τῶν Παρισίων ἔορτάζει ἔορτὴν ἔορτῶν ἡ-χοῦσι πανταχόθεν σάλπιγγες, ὃν δ φθόγγος ἔχει τι τὸ ἀπαίσιον καὶ αἴμο-χαρὲς σύναμα· πλήθη συγκρούντας πρὸς τὴν πλατεῖαν τῆς Ἐπαναστάσεως δποίον θέματα δδηγεῖ ἐκεὶ τὰ θύματά των; Μήπως πορεύονται ἵγα ἐντρυ-φήσασιν εἰς ἔορτὴν τινὰ ἐκ τῶν δημω-δῶν ἐκείνων, δι' ὧν καταδείκνυται ἡ εἰρήνη καὶ ἀγαλλίασις τοῦ πνεύματος καὶ ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη τῶν συμπολι-τῶν; Ἡ μήπως ἐκεὶ ἀθρόου συρρέουσιν δπως στέψωσι τὸν ἄνακτα αὐτῶν οὐ μόνον διὰ τοῦ κοσμοῦντος τὴν κεφα-λὴν διαδήματος, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐγ-καρδίου ἐκείνης εὐφροσύνης, ἣτις ἀπο-τελεῖ τὸ ηθικὸν τοῦ ηγεμόνος διά-δημα; Οὐχὶ. «Ως λυσσαλέοι λύκοι ζη-τοῦντες λείαν, οὗτοι δρμῶσιν δπως εύ-ωχήσωσιν εἰς αἷμα. Στῆτε, μὴ προκω-ρῆτε πλέον, αἴμοβόρα θηρία, δαίμονες ἐξελθόντες τοῦ ἥδου!» Ω κατάρα! Τρέ-